

Hvad ser du?

De senere år har jeg ikke givet nogen beretning om stævnerne på *Nyborg Strand*, men i år har jeg fået lyst og frimodighed dertil.

Jeg ved godt, at man, når man aflægger beretning om et stævne, som man selv har været medansvarlig for, nemt kommer til at se det i et for lyst og positivt skær, og jeg vil være opmærksom på denne fristelse.

Man kan imidlertid også ved Guds nåde tale sandt, således at man undgår overdrivelser og skønmaleri!

*

Mange af mine gamle venner har følt, de skulle gå en anden vej end jeg, derfor har det været spændende, om stævnerne på Nyborg Strand har haft deres tid og nu er ved at være forbi.

Inden stævnet i juli bad vi derfor indtrængende Gud om enten at bekræfte, at Han fortsat har behag i, at vi samles på denne måde, eller også gøre det klart, om dette stævne skulle være det sidste.

Vi ville ikke reklamere for stævnet og ikke gøre noget ekstra, for at folk skulle komme.

Det var derfor med en vis spænding, vi ventede på, hvor mange der kom.

*

Jeg har ikke det nøjagtige tal på deltagerne, men der var ikke færre end de foregående år, og der var flere unge.

Nu er deltagerantallet jo ikke afgørende for, om Gud vil velsigne eller ej. Der måtte mere til, for at vi skulle opleve en Guds bekræftelse på, at vi fortsat skal samles i Nyborg.

Vi samlede om *korsets ord*, et budskab, der ikke appellerer til det gamle menneske. Der er for kødet intet attraktivt herved.

Men jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, at Guds And levendegjorde dette udtømmelige ord for vore hjerter og skabte en fornyet hengivenhed til vor dyrebare Herre og Frelser.

I dette fornemme vi en stille, men tydelig bekræftelse fra Gud af stævnerne på Nyborg Strand.

Vi fik derfor frimodighed til at reservere plads til et stævne på Nyborg Strand næste år fra tirsdag d. 20. til søndag d. 25. juli, om Gud vil, og vi lever.

Og vi er allerede begyndt at bede for

det!

*

Et stævne er en *helhed*. Hvis de forskellige møder ikke udgør en sammenhængende harmonisk helhed, er det jo blot spredte budskaber i øst og vest.

Der var, så vidt jeg kunne fornemme, intet møde, der ikke indgik i stævnets samlingspunkt: *ordet om korset*, og ikke var med til at forme en helhed.

Vi drog taknemmelige og glade hjem. Vi havde oplevet noget, som ikke var en selvfølge.

I en situation som den, vi befinder os i, er det ingen selvfølge, at Gud sender mennesker til vort stævne. Det er i vor åndeligt konfuse tid heller ingen selvfølge, at ordet om korset forkyndes i Ånd og sandhed.

Jeg er tilbøjelig til at mene, at dagene i Nyborg ved Guds uendelige barmhjertighed fik betydning ud over det sædvanlige – men Gud alene ved det!

*

Stævnet var en yderligere bekræftelse af, at *ungdommen* får størst hjælp, når den ikke underholdes, men »kun« modtager Ordet og bønner og fællesskabet og brødsbrydelsen.

Jeg har selv arrangeret ungdomslejre – men da man indførte underholdning med optrin, sjov og den slags, begyndte det at skride.

Vor opgave er ikke at underholde eller arrangere kanoture eller noget andet, men at forkynde Ordet.

Der var næppe nogen, der gjorde et dybere indtryk på de unge i Nyborg end den 92-årige *Ove Falg*.

Da denne gamle Herrens tjener trådte frem lørdag aften, oplevede de unge, hvad de ellers så let går glip af: *den hellige myndighed, den evige ungdom, det majestætiske evangelium*.

Da forstod de, hvad det drejer sig om. Ingen af dem savnede lystige optrin, pjank og flade sange.

Når den evige Ånd berører hjerterne, er der ikke plads til andet og heller ingen trang dertil.

*

Begrebet »ungdomslejr« er ubibelsk og kan kun forsvares, hvis der er en åndsba-

ren og myndig ledelse, der ikke giver de unge, hvad de gerne vil have, men hvad de behøver.

På Nyborg Strand oplevede vi, at det er langt bedre, at *alle generationer* fra de yngste til de ældste er samlede under samme ord og samme Ånd.

Vi håber, dette må fortsætte og uddybes fremover.

*

Vi er klare over, at det koster en del for en familie at være med på Nyborg Strand.

Men vi oplevede også, at Herren hjælper med det økonomiske. Enhver, der søger Herren og får at vide, at han skal drage til Nyborg med sin familie, får Herrens bistand dertil – og det er jo herligt, at Herrens hjælp også omfatter det mest praktiske af alt: det økonomiske!

*

Et sådant stævne er et temmeligt stort praktisk arrangement. Meget er overladt til hotellet, men meget må vi selv tage os af.

Også på dette område oplevede vi Herrens bekræftelse. Vi fik hjælp af så mange, at det ikke går at nævne dem alle her. Der rådede en følelse af medansvar hos så mange, ja dybest set hos alle, at vi er dybt taknemmelige.

Vi kunne mærke, at venner, der ikke var med i Nyborg, bad for os. Jeg kunne nævne adskillige små ting af stor betydning, der faldt på plads som svar på venners forbøn.

*

Det er et savn, at vor *fællessang* ikke lyder så kraftigt og opløftende som i gamle dage. Det skyldes til dels, at den nye mødesal er lyddæmpende. Det er svært at synge i den. Man hører næsten kun sin egen stemme.

Vi vil i god tid inden stævnet i 1993 anmode hotellet om at gøre noget for, at de lyddæmpende virkninger i salen afbødes. Og til næste år vil vi genoptage *sangøvelserne*, så at enhver, der har lyst dertil, kan være med til at fornye vor fællessang.

*

Jeg sender med disse linier en hjertelig tak

til *enhver*, der kom til Nyborg Strand. Nogle kom langvejs fra. Tak for alt, hvad r betød for dette stævne!

Og jeg sender en tak til enhver, der med sin forbøn var med til at løfte os op for Guds nåde-trone!

*

Disse linier skrives 10 dage efter stævnets afslutning. Jeg glæder mig over, at der allerede er kommet en række tilmeldinger til *bønnevagten for Danmark*, som er omtalt i august-nummeret. Jeg håber på adskilligt flere, når det bliver august! Tænk, om også bønnevagten, denne stille, skjulte tjeneste, undergår en ægte fornyelse! Hvilken glæde!

*

En gammel søster – hun er født i slutningen af forrige århundrede, så hun er virkelig gammel, endnu ældre end *Ove Falg!* – telefonerede og sagde, at hun på grund af sin alder ikke turde binde sig til en fast time, men at hun alligevel ville være med i bønnevagten på sin måde. Og så føjede hun til: »Jeg tror, det bliver til flere timer, thi jeg har altid adgang til min Fader og beder på en måde altid!«

Jeg har ofte i disse spalter nævnt disse gamle ensomme venners umådeligt store betydning for os alle. De har lært udholdenhed og kan derfor holde ud trods stor skrøbelighed og menneskelig ensomhed.

*

Må jeg tillade mig at komme ind på en sag, der ligger Guds ord mere på sinde, end vi ofte synes om.

Jeg tænker på forholdet imellem mand og kvinde.

I 1. Mos. 1,27 siges det: »... som mand og kvinde skabte han dem.« Vor Herre Jesus citerer dette og indskærper os det dermed (Matt. 19,4).

Mennesket er Guds højeste skabning, thi det er skabt i Guds billede. Ikke underligt, at satan, Guds og vor argeste fjende, retter sine angreb netop imod manden og kvinden.

Det er lykkedes ham gennem synden at gøre mangt et menneske nærmest umenneskelig og derved gøre nar ad Skaberen og Genopretteren.

I vore dage er det tydeligt, at han tilstræber at nedgøre Guds højeste skabning, så der til sidst ikke skal være nogen forskel på mand og kvinde.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på alle hans snigløb (legaliseringen af homoseksualitet, den integrerede seksualundervisning i de offentlige skoler, frigivelsen

af pornografi, m.v.), men kun fremhæve en ting, som vi kun fatter ret, når vi, også hvad dette angår, har vor korsfæstede Frelser for øje.

Jeg ønsker jo ikke at bringe nogen ind under en bogstavlov, men med Herren for øje længes enhver af os at *være ham til behag* – ja, ham til behag, så enhver mand bliver en mand efter Herrens hjerte, og enhver kvinde bliver en kvinde til hans behag.

Med Ham for øje er verden korsfæstet for os, og vi for den – og hvad er mere af denne verden end *moden*?

I dag synes den at være dæmoniseret, så den tjener det sataniske formål: at ud-slette forskellen imellem mand og kvinde og latterliggøre Skaberen.

Hvad mener vi om 1. Kor. 11,14 og 15?

Hvad mener vi om blufærdigheden?

Hvis vi ikke vil vide af noget andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, vil det sætte et præg på os, som *adskiller os fra verden*.

*

Jeg ved, det ikke er helt ufarligt at komme ind på disse ting; derfor vil jeg ikke gå i enkeltheder. Jeg vil nødtigt, at vi skal gå og våge over hverandres udseende – allermindst vil jeg skabe en atmosfære af fari-sæisme, lovretfærdighed og ukærlighed.

Herren ser til hjertet. Bibelen er ikke en håndbog i leveregler eller korrekt udseende, således som også fremhævet i den første artikel. Bibelen vil ikke skabe fari-sære eller selvgode dommere. Den vil omskabe vort hjerte og fylde det med kærlighed til Gud og vor næste. Ja, den vil indskrive Guds synspunkter i enhver sag som en befriende lov for vort hjerte.

Lad os derfor forkynde Kristus og det som korsfæstet, og lad os mødes ved kors-sæts fod!

Da går der ganske vist dom over vort liv – måske over noget, vi hidtil har anset for at være ligegyldigt – men dommen er, når vi ikke unddrager os den i selvrådighed, befriende og baner vej for den herligste af alle gaver: *Guds vilje i den konkrete sag!*

*

Kristenheden kalder mange ting for *adiafora* og mener dermed, at de er hverken rigtige eller forkerte, de er *ligegyldige*.

Til adiafora regnede man i min ungdom dans og tobak og uskyldige fornøjelser.

I dag regner mange også *påklædningen* og *udseendet* til adiafora – men kan det bestå ude ved Golgata, hvor vi har vor

korsfæstede Herre for vore øjne?

Det er tvivlsomt, om Det nye Testamente overhovedet giver noget holdepunkt for adiafora. Er der nogen ting, der er ligegyldigt?

Det er sandt, at evangeliet ikke skaber lovtrælle, der altid går i frygt under en trældomsånd.

Det er også sandt, at Guds Ånd ikke gør os sygeligt selvoptagne.

Men *Epafras* bad om, at de *i enhver sag måtte forstå, hvad der er Guds vilje* (Kol. 4,12). Han anså øjensynligt ikke noget for at være ligegyldigt.

Befrielsen, som Herren så dyrt har købt os til, består i, at vi ikke længer er vore egne, og at vi følgelig får lov til at kende, hvad der er Herrens gode vilje – også med *mit udseende!*

Må Herren give os nåde dertil i denne tid, hvor der løbes storm imod, at *Han skabte dem som mand og kvinde!*

*

Det er ikke verden, der skal bestemme, hvordan en kristen mand og en kristen kvinde skal se ud – hvordan de skal klæde sig – hvordan de skal opføre sig. Guds Ånd er langt bedre hertil. Han viser os det i Ordet, og vi forstår det *med hjertet*, når vi har vor korsfæstede Frelser for vore øjne.

Hellighed sømmer sig, og hellighed giver sig også udtryk i det ydre!

Hvis Guds folk bliver verdsliggjort, giver det afkald på sit vidnesbyrd og sin myndighed.

»Far, verden, farvel, jeg kedes ved længer at være din træ!« Sådan sang Kingo for 300 år siden, men hans ord er stadig »moderne« for en kristen!

*

Vor broder *Bengt Birgersson*, der er kappellan i *Gøteborg*, har i det svenske tidskrift *Kyrka och Folk*, hvor han er en af redaktionssekretærene, skrevet en leder, som jeg har fået lov til at gengive. Han skriver følgende:

Tænk, om alle præster, der er viet til tjeneste i Den svenske Kirke, troede, at hele Bibelen er Guds ord og sandhed til alle mennesker, og forstod, at her taler Gud, den Gud, som har skabt os alle, og overfor hvem vi alle er ansvarlige og skal aflægge regnskab for vort liv på den yderste dag!

Tænk, om alle præster gjorde fuldt alvor af det, som står i Bibelen! Hvilken syndenød skulle der da blive, når æresygen, mammonsdyrkelsen, utugt og trøls-hed, hovmod og bitterhed, ondskab og vantro kom for lyset! Hvilke opgørelser

og bekendelser!

Tænk, om alle præster fik et sådant møde med Jesus, som Peter fik efter opstandelsen, så at hver præst vidste, ikke blot at Jesus er opstanden, men af egen erfaring vidste, at Han lever og forlader vore synder! Hvilken glæde og forvandling, fornyelse og velsignelse både i præstens eget hjerte og liv og i hans omgivelser, hans hjem og i hans forsamling!

Tænk, om alle præster i Den svenske Kirke gjorde alvor af Bibelen som fuld autoritet både for liv og lære! Hvilken mangel på præster skulle vi da få, thi ingen kvinde kunne da ordineres til præst, ingen biskop ville indvie hende, og alle kvindelige præster ville begære deres afsked og spørge Gud, hvor deres livsopgave findes! Da skulle nogle børn få deres Mor tilbage, og mange forsamlinger få meget dygtige diakonisser, og vort samfund få en række dygtige lærerinder, m.v.

Tænk, om alle præster forberedte deres prædiken, for at der fra hver prædikestol skulle lyde: »Så siger Herren...« Hvilken fornyelse af Gudstjenestelivet, når forkyndelsen kommer i centrum, og Gud taler til forsamlingen og til hver enkelt!

Tænk, om hver præst i Den svenske Kirke, idet han troede alt, hvad profeterne og apostlene har skrevet, havde disse to spørgsmål på sit hjerte med sin prædiken for øje: »Herre, hvad vil du denne gang sige forsamlingen igennem mig?« og: »Herre, hvorledes vil du, at jeg skal sige det?« Kan noget være vigtigere end dette?

Tænk, om hver præst, ung som gammel, havde den store regnskabsdag for øje og med evighedssind prædikede omvendelse, fordi han forstod, at uden omvendelse og tro kommer ingen ind i Guds rige! Hvilken larm og hvilket gny skulle der da blive! Mange uomvendte ville reagere yderst negativt, men andre ville høre og forstå, at dette er Guds røst – og omvende sig!

Tænk, om hver præst fik mod til at forkynde vort folk dets misgerning, så som Johannes Døberen og profeten Jeremias i deres tid! Hvilken opsigt det skulle vække, når vort lands indbyggere fik klart for sig, at Gud har lagt mærke til alle deres synder. Ederne såvel som ringeagten for hviledagen mishager Gud. Ulydighed imod forældre, samboforholdene, førægteskabelige forbindelser, udøvet homosexualitet, abort, uærlighed, løgn, bagtalelse m.v. drager Guds vrede ned over os. Hvilket skrivi i aviserne med kampagner mod sådanne mørkemænd, der ikke følger med tiden! Men det ville både øge antallet af dem, der søger til Gudstjeneste, og påskynde skilsmissemellem kirke og stat, hvorved kirken ville blive befriet for en

del af sit babyloniske fangenskab!

Tænk, om alle præster personligt kendte deres Frelser med de sårmerkede hænder og så det som deres største opgave og længsel at male ham for forsamlingens øje som hele verdens Frelser! Hvilken fornyelse, når Ånden fornyer troen! Hvilken lovsang skulle da lyde i vore forsamlinger, og hvilken kraft til tjeneste og vidnesbyrd, når sårede samvittigheder er blevet helede og har fundet fred ved Ordet om Kristi blod!

Dette er nu naturligvis, set fra vort synspunkt, kun ønsketænkning. Vor kirkes ledelse arbejder jo intensivt på kun at få en helt anden type præster og arbejder aktivt på, at lysestagen skal flyttes. Men Gud er Gud, og Han lytter til sine venners bønner. Og hvad en enkelt eller ti sådanne præster, som vi har skrevet om, kan afstedkomme, det viser kirkens historie. Lad os blot tænke på Johannes Døberen, Savonarola, Huss, Luther, Sellergren, Winckelgren og mange andre!

Er det ikke dette, som er vor tids største behov? Bed om, at vor kirkes ledelse tænker om! Bed om, at mange præster tænker om! Bed om, at alle genfødte præster får udholdenhed i den kamp, de har at udkæmpe!

*

Bengt Birgerssons ord omfatter efter min mening ikke blot folkekirken.

I juli skrev jeg selv noget om den danske folkekirke i disse spalter. Og i august opfordrede jeg ligeledes i disse spalter til regelmæssig forbøn for Guds børn, der har deres tjeneste i den.

Men lad mig nu føje dette til:

Vi ser frem til *Det nye Jerusalem*, hvor der ikke findes noget tempel, fordi Gud Herren og Lammet selv oplyser den. Alle-rede nu forstår vi dybt i vore hjerter, at når to eller tre samles i Hans navn, da er Herren midt iblandt dem – der behøves ingen speciel bygning hertil. De første kristne samledes i hjemmene. Sluttes menighedens historie, som den begyndte? Det kunne meget tyde på.

Folkekirketanken kan kun virkeliggøres, når samfundet ikke er direkte fjendsk og antikristeligt. Men hvor længe forbliver tilstanden her i landet sådan?

Hvis folkekirken forkyndte evangeliet og intet andet – hvis den kaldte til omvendelse – hvis den straffede synden – hvis den talte regering og folketing imod, når de vedtager ugudelige, umoralske love – hvis den var et virkeligt vidne, da ville fjendskabet, som altid er til stede i det faldne menneske, hurtigt rejse sig.

Folkekirkens lange beståen i vort land er desværre også et selvvidnesbyrd om, at

man har tillempet forkyndelsen og svækket evangeliet alt for meget.

Men ingen kan vurdere historien så nøjagtigt, at han kan afsige en retfærdig dom. Det kan kun Gud.

Jeg er selv vokset op i folkekirken og kendte ikke til andet i adskillige år. Jeg er ikke medlem af den mere. Jeg er heller ikke medlem af nogen frikirke og ønsker ikke at være det.

Men jeg tilhører ved Guds nåde hans menighed eller kirke. Den vil helvedes porte aldrig få overhånd over.

Man kan skrive folkekirkens historie, men den virkelige menigheds eller kirkes historie kender kun Gud. Han kender sine udvalgte ned gennem tiderne. Deres liv var ofte hårdt, men hvad de udrettede som Danmarks lys og salt, kan historieskriverne ikke få øje på. Det er skjult for denne verdens lærde.

*

Det er ikke afgørende, om folkekirken opretholdes eller afskaffes – det er snarere en underordnet ting.

Afgørende er, at saltet ikke mister sit salt, sin kraft. Herrens disciple er Danmarks salt og lys. Vi bærer et større ansvar for vort folk, end vi forstår.

Derfor må hver enkelt holde sig så nær Herren, at han ikke mister sit salt. Vort land har ikke behov for pæne kristelige borgere, men for *brændende kristne*.

Kun disciple, der er efterfølgere, kan forkynde korsets ord med det salt, som Helligånden kendes ved. Nøden i vort folk er så frygtelig, at en deklamation af evangeliet ikke bringer nogen hjælp, hverken etisk eller til frelse. Ordet må forkyndes i den kraft, der svarer til budskabet, d.v.s. en kraft, der overbeviser om synd og genføder til et nyt liv.

*

Den gammeltestamentlige folkekirke i *Israel* bar ansvaret for folkets åndelige liv. Den svigtede totalt og gik en forfærdelig dom i møde.

Præsterne blev gang på gang advaret; *Jeremias* afslørede deres falske forkyndelse af fred, fred (6,14) og deres påstand om, at templet i Jerusalem var Herrens tempel i egentligste mening. *Malakias* afslørede præsterne i deres ynkelighed og ansvarsløshed, og da *Herren* kom, afsagde han den endelige dom over den jødiske folkekirke.

Også dette er skrevet til advarsel for os, thi gik det den bibelske folkekirke sådan, hvordan skal det da gå den, der ikke kan begrunde sin oprettelse med en henvisning til Guds ord?

Det er ikke vor opgave at dømme eller fremstille os selv som de, der med sikkerhed kan sige, hvad Gud vil gøre. Vor opgave er at følge Herren og at bede.

Som der på Jesu tid fandtes gudfrygtige præster, f.eks. *Zakarias*, findes der genfødte præster i den danske folkekirke. Dem beder vi for, at de må stå for Herrens åsyn og høre, hvad han siger til dem.

*

Efter det danske *nej* til den europæiske union er der opstået en situation, som hverken Danmark eller de andre lande, der underskrev *Maastricht-aftalen* kan overse.

Rent juridisk kan aftalen ikke træde i kraft uden samtlige landes, altså også Danmarks ratificering.

Alligevel hævder især Tyskland, at processen imod et forenet VestEuropa fortsætter. Nogle få danskere skal ikke have lov til at forhindre det!

Men alle ved, at det danske *nej* har gjort det umuligt at sætte *Maastricht-aftalen* i kraft. Den er død og færdig.

Derfor skal der i løbet af de kommende måneder forhandles om en løsning, der på den ene side tager hensyn til det danske *nej*, og på den anden side ikke sætter processen hen imod et forenet Europa i stå.

Det er især Stor-Britannien og Danmark, der skal søge, om en sådan løsning kan findes. Den engelske befolkning er som den danske meget betænkelig ved afgivelse af suveræniteten, men den engelske regering er ikke som den danske nødt til at sende spørgsmålet ud til folkeafstemning.

Vi oplevede d. 2. juni, at Gud bestemmer! Han styrer historien! Han er al jordens Herre!

Det regner politikerne ikke med. Ikke en af dem har givet det mindste udtryk herfor. De lægger planer og tænker ikke på, at de mislykkes samme dag, hvis det er Guds vilje.

Vi ved ikke, hvilke planer de danske og engelske forhandlere har. Allerede nu forhandles der uden tvivl, uden at offentligheden får meget at vide.

Men vi fortsætter med at bede til Gud den Almægtige, at Han vil holde dette land og folk udenfor en europæisk union af stater, og at enhver rænke, der smedes herimod, må mislykkes.

Vi beder ham at gøre vismændenes visdom til skamme, thi hvad visdom har de, der ikke frygter Gud?

Vi beder Ham om at gribe ind med de midler, Han anser for nødvendige.

Det er afgørende måneder, vi går i møde. Til oktober træder Folketinget sammen, og inden nytår skal det afgøres, om de andre stater slutter sig sammen, og om Danmark endegyldigt forbliver udenfor!

*

Frankrig har folkeafstemning om den europæiske union i denne måned (september).

Vi føler ikke, det franske folk står os nært – vi har ikke meget til fælles med det. Vi ved ikke, hvordan franskmændene selv føler og tænker, og vi tør naturligvis ikke påstå, at vi kender Guds tanker med Frankrig. Men vi kan bede for dem, at Gud også vil styre folkeafstemningen i overensstemmelse med sin hellige vilje. Han er jo også Frankrigs Herre!

*

Hvor godt, at vi kan bede! Nøden på jorden er så overvældende, at den på sin egen måde tvinger os på knæ.

Jugoslavien påkalder sig i denne tid hele verdens opmærksomhed på grund af den frygtelige borgerkrig.

Og dog er nøden der kun liden i sammenligning med f.eks. *Somalia*, hvor hungersnøden hærger, og mennesker dagligt bukker under af sult.

Ser vi ud over jorden, da kommer vi til det resultat, at de næsten intet sted har det så godt som i Danmark og intet sted bedre. De allerfleste steder ser det forfærdeligt ud.

Hvilken gave at bo i dette land – hvilket ansvar! Undertiden tænker jeg, om jeg er den rige mand, og at Lazarus ligger lige uden for min dør.

Hvad skal vi dog gøre?

Vi skal først og fremmest bede og ikke høre op dermed.

I vor bøn skal vi spørge: »Hvad vil du, Gud, at jeg skal gøre for mine sultende og lidende brødre ud over jorden?«

Og når vi får hans svar, skal vi gøre det, han pålægger os.

Må Herren se til, at ingen af os bukker under for vore gode dages sløvende påvirkning!

Matt. 25,32-46 står stadig i Det nye Testamente, og pas på, at du ikke ved hjælp af en forklaring påstår, at de ord gælder ikke dig!

*

I gamle dage udgav man *bønnebøger* med faste læsestykker fra Guds ord til hver dag i året og med bønner, som ofte var hentet fra oldtidens, middelalderens eller den nyere tids bønnebøger. Jeg læste i en sådan bønnebog – og den tanke slog mig: Alle disse herlige bønner, som gudfrygtige mennesker har nedtegnet, ligger endnu på guldalteret foran tronen tillige med alle de mangfoldige bønner, der aldrig er nedskrevne. Hvilken nåde, at også dine og mine bønner »tæller med« og »regnes med« blandt alle dem, der ligger i den himmelske helligdom på guldalteret – ja, hvilken forret at måtte bede til Gud den Almægtige i Jesu navn!

*

Thi HAN KOMMER SNART!